

SÍÓAGÁRD – LASSAN MEGÚJULÓ MŰVELŐDÉSI HÁZ

Különleges beszélgetés kerekedett a síóagárdi kirándulásból. A település önkormányzatának képviselői – akik egyben a helyi közművelődés mentorai és szakemberei – szakítottak időt arra, hogy együtt beszéljünk a művelődési ház helyzetéről, a helyi hagyományokról és eredményekről. Vendéglátónk volt Horváth István alpolgármester, Say István, a Tolna Megyei Humánszolgáltató Központ igazgatója, aki néhány éve visszaköltözött Szekszárdról és a síóagárdi önkormányzat egyik képviselője, dr. Varga Katalin körjegyző és Szabadi Mihály, az ország egyik legkiválóbb koreográfusa, néptánc-pedagógus, folklorista, aki szintén önkormányzati képviselő. A többórás beszélgetés során nem csak a falu gazdag kulturális hagyományai elevedtek meg, de ötletek is születtek, tervek körvonalazódtak. Mert a helyi testület most azon fáradozik, hogy a igényeknek és a már működő csoportoknak, kulturális szakembereknek megfelelő körülményeket teremtsen a munkához, és ahhoz, hogy meg tudják valósítani terveiket. A művelődési ház felújítása, részbeni átépítése szükséges mindehhez. A munkálatok második éve húzódnak, de még mindig rengeteg a tennivaló. Minden értékes terv és ötlet sorsa azon múlik, hogyan sikerül összpontosítani a forrásokat.

Vendéglátóink elmesélték: a '80-as években Tolna megyében mindenütt jellemző volt, hogy egyre kevesebbet költöttek a kultúrára. Ha spórolni kellett, mindig a közművelődésre fordított keretből faragtak le ott, ahol tudtak. Például elbocsátották a szakembereket. Ám Síóagárdon nem került veszélybe a kultúra, s ez többek között annak is köszönhető, hogy már akkor is a testületben dolgozott Szabadi Mihály, aki több évtizede rengeteget tett a faluért. Neki is köszönhető, hogy töretlenül ápolják a népi hagyományokat. Szabadi Mihály tanítványai azok az óvónők, akik az itteni országos hírű együtteseket vezetik. Legnevesebb a hagyományörző együttes – egy ideje már egyesületként működik –, amelynek tagja minden aktív ember a faluban, és amely betölti a helyi kulturális élet mozgatójának szerepét. Minden egyes közösségi rendezvényen fellépnek, a szervezésben segítenek. Az évtizedek óta működő együttesbe a „népművészeti” óvodában kezdik nevelni az utánpótlást, és tulajdonképpen csak kiöregedni lehet belőle. Szakemberek egybehangzó véleménye szerint egyike az ország legkiválóbb együttesének.

Harminc éve működik az országosan is példaértékű bábcsoport, amelyet Tarlósné, Edit néni, nyugdíjas pedagógus vezet. Sokfelé ismertek, rengeteget utaznak az országban, de gyakran elfogadnak külföldi meghívást is.

A hagyományörző együttestől külön jött létre a szintén országos minősítéssel rendelkező citeraegyüttes, de ma már szinte mindig velük együtt lépnek fel. Vezetőjük Horváth Andrea.

A művelődési ház programját korábban ezeknek az együtteseknek a tevékenysége jelentette. Ott próbáltak

rendszeresen. Ám az utóbbi években igencsak leromlott az épület állapota.

– Ki lehetett még nyitni, mert a falak álltak – meséli Say István –, ám a tető beázott, az elektromos vezetékek veszélyessé váltak. Tönkrement a padló, a nyílászárók. Befűvös rendszerű vaskályha adta a meleget, de csak a közelben állóknak adott meleget, a többiek csak a büzt szimatolták. Az ablakokat már nem lehetett rendesen bezárni, az a kis meleg is kiszökött az utcára.

A síóagárdiak viszont nem tudják nélkülözni a házat. Mert itt minden évben hagyományosan sok-sok rendezvényt tartanak a helyi önkormányzat, a település vállalkozói és a megyei közgyűlés támogatásával. Még felsorolni is sok, mi mindennel csalogatják a térségből a látogatókat, illetve mennyi eseményt szerveznek azért, hogy együtt lehessenek a település lakói. Országos rendezvények hírnevesek. Immár hatodik alkalommal szerveznek halászléfőző versenyt a bomapok keretében. Ennek a helyszíne a Leányvárnak nevezett falurész, az építészeti ritkaságként számoltartott emeletes pincesor.

Nyáron második alkalommal tartottak aratónapot Síóagárdon, a Dunamenti Folklórfesztivál zárórarendezvényeként. Ilyenkor több ezer vendég érkezik a településre, ezért szabadtéri színpadot bérel.

1983-ban nyitották meg a tájházat, amelyben a helyi népviseletet, szobabelsőket, és hagyományos használati tárgyakat mutatják meg a látogatóknak. A népviselet viszont nem vonult be a múzeumba. A második világháború végéig rendszeresen hordták, az '50-es években kezdték elhagyni, ám az ünnepeken még sokáig viselték a gazdagon hímzett ruhákat. A '60-as évektől a hagyományörző csoport gyűjtötte össze a faluban még fellelhető népi öltözeteket, és a szereplésekhez már maguk is készítették ezek mintájára fellépő ruhát. Szabadi Mihály elmondja, hogy a '90-es években ünnepi alkalmakon újra megjelent a hagyományos viselet. Vasárnap a katolikus templomban olykor harmincat is meg lehet számolni. És nem csak az idős asszonyok hordják, hanem az ifjabbak is. Sőt, újabban már az apróságoknak is népi ruha kell, ugyanis már az óvodában is néptáncot tanulnak. A szülők megvarratják a kisgyerekeknek. Még azok is, akik nem tősgyökeres agárdiak, hanem csak az utóbbi években költöztek a faluba, mert elégük lett a városból. Egyre többen vannak. A népviselet tehát újra része a falubéliek életének.

Ahol most egyébként is az érdeklődés középpontjába került a település múltja. Nyáron jelent meg a millenniumi Száz magyar falu sorozatban Síóagárd monográfiája. A megyei múzeum történésze, Gaál Zsuzsanna írta meg a település első összefoglaló történetét. Eddig csak amatőr kutatók akadtak, akik egy-egy témába belenyúltak, majd kiegészítették a fantáziájuk segítségével. Ez az első tudományos munka. Okozott is meglepetést. Az itt élők például azt hitték: a falu, ha nagy veszteségekkel is, de vala-

hogyan átvészelték a török időköt. Ám kiderült: a XVII. századra teljesen elnéptelenedett a falu, a helybelieket megölték vagy elmenekültek a környékről. A török kiűzése után több hullámban költöztették be az új telepeseket. „Ősmagyaroknak” vélte magát a település, és egyszerre kiderült, hogy több nemzetiségi csoporttal színezett a lakosság.

Szabadi Mihály szerint több olyan folklórhagyomány él a mai napig a településen, amelynek gyökere a XIII. századig nyúlik vissza. A könyv kapcsán el lehet gondolkodni arról, hogy mi módon alakult ki az a sajátos kultúra, amely Sióágárdra annyira jellemző.

Csak egy hete árusítják a könyvet – ezalatt az idő alatt már kétszáz példányt meg is vásároltak Sióágárdon –, és máris beszédtéma lett a faluban. Mindenki a saját családjának, vagy a szomszédának említését keresi, s örül, ha valamelyik fényképen felfedezi egyik régen elhalt rokonát. De megvitatják azt is, ha valami nem teljesen pontosan került a kötetbe.

– Egyre többen mondják: nekem is lett volna fényképem. Vagy egyik-másik, a falutörténetben megírt eseményt vitatják, talán nem is így volt, hanem úgy. Össze lehetne hívni egy-egy beszélgetésre az érdeklődőket. S máris megalapozódna egy hon-ismereti klub – osztja meg a társasággal Szabadi Mihály hirtelen támadt ötletét. Ám azonnal hozzátesszi: – Na, de hova menjenek? A klubéletnek vannak alapvető feltételei. Legyen meleg, otthonos környezet... Ez még hiányzik.

Tavaly a település hosszú előkészületek után megalkotta szimbólumait, a címet és a zászlót. Az első vázlatokról a helyi lakosok mondtak véleményt. Aktívan részt is vettek a vitában. Végül azt a változatot fogadták el, amelyen felül három bástyatorony látható, ezek a valaha itt állott három várat jelképezik. A két ezüstszalag, amely elfelezi a címerpajzsot: a Sió és a Sárvíz. Alul szőlőfürt, a legfontosabb tevékenységre, a borászatra utal. A kék szín a vizet szimbolizálja, amelyből az utóbbi időben jutott a falunak épp elég, a zöld szín pedig a mezőgazdaságot. Ebből élnek a legtöbben. Tavaly október 23-án adták át ünnepélyes keretek között a címet a falunak. Ez volt az első rendezvény a művelődési házban, ahol éppen hogy megkezdődött a felújítás. De így is zsúfolásig telt a színházterem azokkal, akik kíváncsiak voltak a művészeti csoportok előadására.

Mint az országban több helyen, Sióágárdon is valami maradandó alkotással akart a millennium ünnepének emléket állítani a képviselőtestület. A falu mindennapjait, a jellemző tevékenységeket ábrázoló köztéri szobornak azonban csak a húszcentis gipszmakettje készült el. S valószínűleg már nem is fog megvalósulni ez a terv. Végül egy Szent István emlékhelyet avattak fel a katolikus templomban, ahol minden évben lehet majd ünnepelni augusztus 20-án. Igaz, ezt is a legolcsóbban oldották meg: a bronz domborműből egyelőre bronz futtatású gipszszobor lett. Ami bármikor kiönthető a nemes anyagból, ha lesz rá pénz. Addig is ugyanolyan, mint ha máris „igazi” lenne. A képzőművészetnek egyébként is van kultusza a tele-

pülésen. A falu naiv festője, Kövesdi Mihály hetven évesen kezdte megörökíteni a helybeliek életét, népművészeti hagyományait. Néhány igen aktív év után hunyt el, és jelentős „életművet” – valójában nem egy élet, hanem néhány év, termése – hagyott hátra. Úgy döntött tavaly az önkormányzat, hogy a falu festőjének megmaradt alkotásából felvásárolja a legértékesebbeket.

– Attól tartottunk – magyarázza Horváth István alpolgármester, – hogy a rokonok kiárusítják a festő hagyatékát és szétszóródik az országban. A legszebb képek most a művelődési ház tárgyalótermét díszítik.

Más módon is igyekeznek Sióágárdhoz kötni a képzőművészeket. Többen elszármaztak innen, akikből később festő vagy szobrász lett. Részükre háromévente „hazavárót” rendeznek, ami annyit jelent, hogy két napig vendégül látja a falu az innen elszármazottakat, köztük képzőművészeket. Az esemény a búcsúhoz kapcsolódik, amely amúgy is a rokonlátogatások idejé. A kétnapos rendezvény első estéjén bált szerveznek a tiszteletükre, s egyébként is többféle művészeti esemény zajlik ilyenkor Sióágárdon.

– Ez a település most közel ezernégyezer lakosú. A csúcs körülbélül kétezer ötszázan laktak itt. Kiderült, hogy az innen elszármazott emberek – akik Bajáról, Pécsről, Pestről, Szolnokról és az ország minden részéből hazalátogatnak erre a rendezvényre – többségében középosztálybeli, vezető értelmiségiek. Nem egyszerűen odébbálltak innen. Ez a falu olyan tömegben adott az országnak középosztálybeli értelmiségieket, ami ritka – magyarázza Szabadi Mihály. S a többiek már sorolják is a szomszéd és a távolabbi településeket, ahol a főorvos, vagy a vezető pedagógus, az állatorvos Sióágárdról származik. Többségük rendszeresen visszajár szülőfalujába egy-egy jelentősebb rendezvény, esemény alkalmából, s őket is számon tartja a település.

– Ha lehetőségünk lenne kiállítás rendezni az innen elszármazott képzőművészek alkotásaiból... – kezd tervezgetni Horváth István alpolgármester. – Szekszárdon él egy virágkertész, Horváth János, aki nem is olyan régen kezdett képzőművészettel foglalkozni, festegetni, s már a Tolnai Művész Egyesületben képezi magát. Legutóbb arról beszélgettünk, hogy szívesen eljönnének alkotótársaival egy nyári táborozásra. Számos példa van arra, hogy egy falu köztereit hogyan lehet képzőművészeti alkotásokkal díszíteni. Ahol évente fadaragó tábort tudnak rendezni, ott egyik alkalommal a buszmegálló tábláit készítik el, vagy padokat a parkba, másszor köztéri szobrokat, kopjafát állítanak. Gyönyörű tud lenni egy ilyen település. Ezt mi is meg tudnánk csinálni, mert lenne érdeklődő szép számmal. De egyelőre hiányzik az a közösségi hely, ahol vendégül láthatjuk őket.

Szabadi Mihály veszi át a szót. Szerinte alapvető feltételek hiányoznak az ilyen típusú táborok lebonyolításához.

– Három éve kiharcoltuk, hogy egy néptánc-táborhoz az iskolában felállítsanak egy mobil zuhanyzót, de még ez is nagyon kevés volt. Be kellett látnunk, hogy hiába, nem vagyunk képesek megfelelő körülményeket biztosítani

ahhoz, hogy csoportokat fogadhassunk. Pedig a falubeliek akkor nagyon örültek a vendégeknek. Többen is meghívták a gyerekeket kalácssütésre, barátságok szövődtek. Tartottunk továbbképzéseket koreográfusoknak, néptáncosoknak. Ott álltak csuromvizre izzadt ingben, s mivel nem tudtak sehol lemosakodni, ültek be az autóba és hazamentek. Hiányzik egy hely, ahol kulturált körülmények között lehetne tisztálkodni, vécére menni. Ennek feltételeit ma sem tudjuk biztosítani. Pedig lenne érdeklődés, rengetegen jönnének néptánc-táborba, koreográfusoknak tarthatnánk továbbképzéseket.

Az étkeztetést is meg kellene oldani.

– Százhatvan embert ebédtettünk meg az iskolai napközi ebédlőjében, ilyen rengetegen jöttek a művészeti csoportokban a júliusi halfőző verseny alkalmából – veszi át a szót az alpolgármester. – Ez a hely nem alkalmas ilyen méretű vendéglátásra. Szóval, a rendezvényeinket nem tudjuk zökkenőmentesen bonyolítani.

A helyi vadásztársaság évekig kénytelen volt Szekszárdon megrendezni a szokásos vadászbált. A télen már kibérelték a művelődési ház felújított nagytermét és jelezték: idén is ide szeretnének jönni. Működik és egyre erősödik a Vállalkozók Klubja, melynek tagjai belépti díjas rendezvényeik bevételeinek egy részét felajánlották a ház rendbetételére. 1990 óta végzi munkáját a Sióagárd Jövője Alapítvány a település céljainak előmozdítására. Ennek számlájára is rendszeresen érkeznek a helyi vállalkozók befizetései, s az önkormányzat is ezen keresztül tudja több százezer forinttal támogatni az óvoda, az iskola és a helyi csoportok munkáját.

Horváth István elmeséli, hogy augusztus 20. alkalmából idén ökumenikus istentiszteletet tartottak. A Sióagárdról elszármazott Barsi Balázs ferences rendi szerzetes – aki rendszeresen szerepel a televízióban – avatta fel a már említett Szent István szobrot a templomban. A helyi előljáróknak nagyon jó együttműködést sikerült kiépíteniük vele és az egyházzal. Korábban volt olyan elképzelés, hogy a millennium tiszteletére a katolikus egyház egy kálváriát építené. Végül – valószínűleg anyagi okokból – ez elmaradt.

– Több irányban is próbálunk kapcsolatokat keresni a település fejlődése érdekében – magyarázza az alpolgármester.

Kiderül az is: a pénzhány nem csak az építést, de alkalmasint a bontást is akadályozza. Aki a hatos út felől érkezik Sióagárdra, az döbbenet láthatja a hatalmas méretű szovjet hősi emlékművet a szovjet címerrel a falu egyébként igen szép parkjában. Ha el akarnák bontani, az közel hatmillió forintba kerülne. Pedig már szégyellik ezt a monstrumot a sióagárdiak, de egyelőre nem találtak megoldást arra, hogyan is tüntethetnék el.

Horváth István alpolgármester az emlékmű hasznosítására eddig felmerült ötleteket sorolja:

– Egyik elképzelés az volt, hogy szabadtéri színpadot alakítanánk ott ki, amelynek az emlékmű lenne a hátttere. De gondoltunk arra is, hogy felhasználnánk egy nagyobb dombormű kialakításához, amely a helybeliek jellemző

tevékenységeit örökítené meg a halásztól a szőlőtermesztésen keresztül a vadászatig. Pénz hiányában eddig még egyik terv megvalósításához sem tudtunk hozzáfogni. Terveztük azt is, hogy megvilágítjuk a templomot. Ez nem csak látványnak lenne szép, de az éjszakai tájékozódást is segítené.

Beszélgetőpartnereink szerint a falu joggal lehet büszke eredményeire és a képviselőtestületre, mert rengeteg ötlet, elképzelés van arra, mit és hogyan lehetne csinálni a falu kulturális életének fellendítése érdekében. Egyetlen bizottságot sem kellene működtetnie az önkormányzatnak a szabályok szerint, de az ügyrendi, a pénzügyi és a szociális bizottság mellett még a rendezvény-előkészítő és -bonyolító bizottság is dolgozik. Éppen ők alkotják, akikkel beszélgetünk. Ám ők nem tudják ezt a feladatot úgy betölteni, mint egy közművelődési szakember, aki csak ezzel foglalkozik. Eltökélt szándéka a testületnek – és erre már a költségvetésben el is különítették egy összeget – hogy népművelőt keresnek az újjáépülő művelődési ház élére. Egy fiatal, energikus szervezőre lenne szükség, aki „napi huszonnégy órában” csak ezzel foglalkozna. Tulajdonképpen már idén szeptembertől alkalmazni akartak egy megfelelő szakembert, de a félig kész, több pontján még igen csak rossz állapotban lévő művelődési házba nem akart senki sem jönni. A fiatal szakemberek, akik alkalmasak lennének erre a feladatra, azt mondták: majd, ha elkészül a ház. Addig nem kínlódnának.

– Ma valahogy mindent készen akarnak kapni a fiatalok, nincs meg bennük az a lelkesedés, mint bennünk volt annak idején – elmélkedik Szabadi Mihály.

Pedig sok az utcán kallódó fiatal, akiket értelmes tevékenységgel biztosan le lehetne kötni, ha lenne erre alkalmas hely. Ám a ház jelen állapotában még nem tudja betölteni ezt a szerepet sem. Nem lehet unatkozó kamaszokat beterelelni egy olyan épületbe, amely egyáltalán nem sugallja, hogy itt vigyázni kellene a falakra, a berendezésre. Nem lehet ezt elvárni tőlük.

Bár ellenpélda is van. A nyáron háromnapos ingyenes szociális tábort szervezett az önkormányzat hátrányos helyzetű tizenégy–tizennyolc éves fiatalok részére, akik a művelődési ház nagytermében lettek elszállásolva. A szabadidős programok mellett – megnézték a tájházat, kirándultak a Leányvár környékén – néhány előadást is meghallgattak, például a kábítószerekről és a rendőrség munkájáról. De a legnagyobb sikere a kézműves foglalkozásoknak volt.

– Egyáltalán nem kifogásolták a falubeliek, hogy miért jönnek ide ezek a problémás kamaszok – mondja dr. Varga Katalin körjegyző. – Sőt, sokan saját ügyüknek érezték, hogy jól érezzék magukat nálunk. Meghívták őket családokhoz, hoztak süteményt és bizony sokan besegítettek a tábor lebonyolításába is.

Beszélgetés közben felmerül az a kérdés, vajon mi lehet az oka annak, hogy Sióagárdon annyira fogékonyak az emberek a kultúrára, és egyáltalán a közösségi tevékenységekre. Nyilván nem egyetlen oka van.

– El kell mondanom, hogy 1990 után nagyon drasztikus lépésekre kényszerült az önkormányzat – mondja Horváth István. – A mai napig nehezen számolok el a lelkiismerettemmel azért, hogy 1995-ben pénzühiány miatt meg kellett szüntetni az egyébként százéves általános iskola felső tagozatát. Azóta Szekszárdra járnak a nagyobbak. 1998-ban elkerült a pap Sióagárdról, ahol kilencvenkilenc százalékosan katolikusok élnek, minden szertartáson tele van a templom, és mindig volt saját papja a településnek. Mindez a lelkük mélyén megérintette az embereket. Megjédtek és elgondolkodtak azon, hogy mi lesz a faluval. Azt gondolom, ezek serkentették az áldozatvállalást, és megerősítették azt az igényt, hogy igenis nagyon nagy szükség van a művelődési házra.

Közben elindulunk a művelődési ház felé. A század elején létesült, a helyi olvasókör számára építették. A '90-es évekre már nagyon tönkrement. Az 1998-ban választott testület elhatározta, hogy rendbehozzák a házat.

– Ekkorra gyakorlatilag kiépült az infrastruktúra – mondja Say István. – Mindenhol volt már víz, gáz, telefon, csatorna, a kábeltévé-hálózaton minden csatornát lehet fogni. Nagy áldozatokat vállalt ezért a lakosság. Itt már helyi adók voltak, mikor a kormányok még csak javasolták, hogy így egészítsék ki a bevételeiket az önkormányzatok.

Még így is valami másnak a rovására készülhet a művelődési ház. Az erre fordított pénzt az útépités rovására költik. Az itteni utak egy része portalanított földút, de a testületi tagok tudják: olyan állapotban vannak, hogy ha most nem költenek erre, akkor több millióval is megnőhet az összeg, amelyet később kénytelenek lesznek útépitésre fordítani. Mégis úgy döntöttek, fontosabb a művelődési ház.

A két éve készült számítások szerint összesen 19 millió forintba lenne szükség a felújításhoz. Az első két évben tízmillióra. Az érdekeltség-növelő pályázaton nyert nyolcszáz ezer forintból magnót és kétszáz széket vásároltak a színházterembe. Hat és fél milliót igényeltek a revitalizációs pályázaton, ám csupán másfél millió forinttal támogatta a települést a minisztérium. A többi ötmilliót kénytelenek voltak banki kölcsönrel előteremteni. Ebből kezdték meg a munkálatokat. A pénz arra volt elég, hogy a két utcára néző fronton kicseréljék az ablakokat. A tető teljesen tönkrement, már eredetileg is szakszerűtlenül épült. Ezen a legszükségesebb javításokat, a belső szigetelést végezték el. Az életveszélyes elektromos vezetékeket az egész épületben kicserélték. Egy fal megnyitásával egy szobányi helyiséggel megnagyobbították a színháztermet. Egyszer tolóajtó kerül rá, s akkor szükség szerint leválasztható, illetve összenyitható lesz. A régi befűtés rendszerét lecserélték gázfűtésre.

Egymillió forintba került, de már elkészült a tárgyalóhelyiség, amelyet a naiv festő, Kövesdi Mihály képei díszítenek. Itt helyezték el a falu címeres zászlaját is. Most már itt tartják a testületi üléseket is, az önkormányzat épületében ugyanis nincsen erre igazán alkalmas helyiség.

A többi egyelőre terv csupán. A színházterem mellett van egy kisebb helyiség régi konyha-felével, ahol kocsma működött valaha. Itt lehetne melegítő konyhát, kisebb étkezőt kialakítani. Legnagyobb problémát az okozza, hogy a vizes blokkot csak az udvarról lehet megközelíteni. Ezt teljesen fel kellene újítani, de közben – egy terasz befedésével, folyosó kialakításával – azt is meg kell oldani, hogy bentről nyíljon a bejárata. Az épület végében kisebb helyiségekbe klubszobát álmodnak vendéglátóink. Jelenleg régi bútorokat halmoztak itt fel, omlik a vakolat, szel az ablak.

A kis udvar végén rozzant sufni áll, tömve építési hulladékkal. Itt még az őstermészet az úr. Az idén jó volt a békatermés errefelé, a cipőnk körül ugrálnak, minden lépésre több is jut. Bokáig ér a gaz. Az alpolgármester arról is gondolkodik, hogy egyszer az önkormányzat megvásárolná a művelődési házzal szomszédos régi házat. Ha ezt elbontanák, a szűk udvar helyett tágas díszkertet lehetne kialakítani. De ez már tényleg hosszútávú terv.

Mindenesetre jövő augusztus 20-ra tervezik a megújult ház átadását, s lehet, hogy a millenniumi zászlót is csak ezen alkalommal vennék át. Mert akkor lenne igazán emlékeztető az ünnep. (Ha mégis a 2000. évben kell, hogy átvegyék, akkor október 23-án lesz a napja.) Say István gyorsan hozzáteszi, a jövő évi átadáshoz még az is kell, hogy ne legyen több árvíz. Az idén a művelődési ház felújításától vette el a pénzt, időt és energiát, hogy a házakat kellett óvni a megáradt folyóval szemben. Egyet így is elvitt, hármat megrongált.

Helyi fiatalok néhány éve testépítő klubot alakítottak. Beszerezték a szükséges gépeket, eszközöket, most pedig az iskola egyik melléképületét alakítják át és festik ki azért, hogy ott működhessen a konditerem. A klub tagjai a település összes rendezvényén társadalmi munkában ellátják az őrző-védő szolgálat szerepét. Mert magukénak érzik a helyi eseményeket. Az önkormányzat pedig a civil szervezetek számára elkülönített pénzalapból támogatja őket.

Az iskola másik melléképületét is felújították a közelmúltban. Még üresen állnak a polcok a hófehér falak előtt, de a napokban visszakerülnek a helyükre a könyvek. És ide költözik, a megújult könyvtárba, a teleház is. A szekszárdi kistérség huszonnégy településéből kétfelére jut teleház a központi költségvetésből. Megegyeztek egymás között a falvak, hogy az egyik helyiség Sióagárd lesz. A fejlesztés egyik fele tehát a Területfejlesztési Alapból jön, de még a teleházas pályázat sikerében is reménykednek a helyiek. Ha azt is elnyernék, igen komoly fejlesztésre nyílna lehetőség. Ki tudja, talán még községi tévéstudiót is telepíthetnének a rendszerre. Így együtt: a teleház, a művelődési ház és a falumúzeum komoly, színvonalas intézményrendszerrel jelentenének az ezernégyszáz lelkes település számára.

– Valójában akkor tudunk működni – mondja Szabadi Mihály –, ha megújul a művelődési ház. Addig viszont marad a tervezgetés.

Sághy Erna